

рини се прибира въ прѣславскитѣ манастири. Борисовитѣ братъ и братанецъ подканятъ къмъ работа младитѣ книжовници, а Симеонъ, самъ книжовникъ, въ своитѣ палати трупа славѣнски книги, та става новъ Птоломей за българската земя, и около себе си завѣжда книжовна школа съ Иоана Екзарха Български, съ епископъ Константина, съ пресвитеръ Григория и др., чиито трудове прославиха духовно българския народъ въ собствената му земя и пронесоха по-късно името му въ чужди страни, въ Русия, Сърбия, Ромѣния и др.

Така, най-сетнѣ, благодарение на току-що изреденитѣ условия, слѣдъ двѣстегодишенъ нѣщо задруженъ животъ, станала физическа и духовна асимилация на двѣтѣ племена и се родилъ новъ народъ „българи“ съ славѣнски езикъ. Малобройниятъ сравнително турански елементъ тѣй се стопилъ въ славѣнското мнозинство, че не останали никакви осезателни останки отъ прабългарския езикъ. И отъ всички народи, чиито сждбини нѣкога сж били свързани съ Балканитѣ, и които сж засѣдвали въ Мизия, Тракия и Македония, като келти, римляни, хуни, славѣни, прабългари, авари, византийци, турци, само единъ отъ тѣхъ, българскиятъ, можа, като най-жизненъ, да уцѣлѣе на сжщата земя прѣзъ течение на вѣковетѣ. И ако народността се опрѣдѣля като съзнание за единство, единство проявено въ езика, потеклото, обичаитѣ и общитѣ стремежи на единъ народъ, българскиятъ народъ има всички тия качества: нѣщо повече, този народъ заема едно цѣло, непрѣснато ядро на Балканитѣ; той е ималъ една история, едни радости и патила, една обща религия, една книжнина, — особености каквито липсватъ на повечето отъ другитѣ съсѣдни народности.¹⁾ Съ тия си исторически качества, съ своето трудолюбие, въздържаностъ и коравина българскиятъ народъ ще съумѣе да си извоюва и по-честита бѣднина.

¹⁾ Така, ромѣнскиятъ народъ въ Трансилвания, Влахия, Молдова, Буковина, Бесарабия никога не е билъ обединяванъ въ една своя държава; неговата история и тежнения сж били раздробени; неговата книжнина е била вѣкове наредъ на славѣнски езикъ, и славѣнската му азбука се е замѣнила съ латиница едва прѣзъ XIX в. — Сръбско-хърватскиятъ народъ сжщо така никога не е ималъ своя обща държава, история и тежнения; той стои подиръ ромѣнитѣ и въ вѣрско отношение: католици, православни и мохамедани-бошняци; нѣма единство и въ книжнината на хървати, сърби, както сж различни и азбукитѣ у едни и други. Нѣщо повече, сжществува и антагонизъмъ между едни и други.